

STUDENTEN-WEEKBLAD

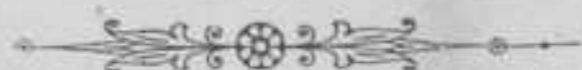
JAARGANG III

V.V. /
K. 83
Pl. A

TRT
(tesor)
0934

1884
1885
1886

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren:

G. J. VAN DEN BROEK,¹⁾ M. H. DAMME Jr., G. D. JORDENS,²⁾
J. F. LIGTENBERG,³⁾ S. H. STOFFEL,⁴⁾ R. A. VERWEY,⁵⁾
J. F. C. WREDE.⁶⁾

Doz 2/31

DERDE JAARGANG.

1900—1901.

DELFT. — J. WALTMAN JR. — 1901.

¹⁾ Afgetreden bij N°. 32.

²⁾ Afgetreden bij N°. 17.

³⁾ Afgetreden bij N°. 33.

⁴⁾ Tijdelijk afgetreden bij N°. 32.

⁵⁾ Lid der Redactie geworden bij N°. 19.

⁶⁾ Lid der Redactie geworden bij N°. 20.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Lid der Redactie geworden:
S. H. STOFFEL.

Gedurende de maand OCTOBER wordt evenals vorige jaren de gelegenheid aangeboden de abonnementsgelden voor den 3den Jaargang vooruit te betalen tegen f 3,—.

DE UITGEVER.

Wetswijzigingen in de Corpswet.

Oude artikels.

HOOFDSTUK I.
ARTIKEL 4.

b. Alleen zij, die als studeerende aan de Polytechnische School zijn ingeschreven en bij geen andere inrichting van onderwijs hier ter stede, kunnen lid zijn van het Corps.

Dit artikel mag niet anders gewijzigd worden dan met eene meerderheid van $\frac{2}{3}$ van het aantal stemgerechtigde leden.

HOOFDSTUK IV.
ART. 9.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps houdt de eer van het Corps op, handhaaft de Wet en geeft uitvoering aan de besluiten van het Corps. Hij houdt toezicht op de Corps-Commissies.

ART. 10.

De Senaat onderhoudt officieele betrekkingen met de bevriende Studentencorpsen, die als zoodanig door de Corpsvergadering zijn erkend.

De steeds veranderende tijd heeft ook ons Corps niet met rust gelaten, en zoo is 't dat er veranderingen in 't Corps zijn gekomen waarvan de noodzakelijke gevolgen zijn: wijzigingen in onze Corpswet.

Wij althans meenden, dat: „bij geen andere inrichting van onderwijs” en de $\frac{2}{3}$ kwestie (zie art. 4, hoofdst. I) anachronismen waren.

Immers dit jaar nog heeft 't Corps zich duidelijk in dien geest uitgesproken dat het zich als een lichaam beschouwd, dat in de eerste plaats de belangen zijner leden buiten de P. S. behartigd.

Men kan dus aannemen dat daarmede de polytechnische afzondering wel zoo wat is verdwenen en er voor in de plaats

Nieuwe artikels.

HOOFDSTUK I.
ARTIKEL 1.

De leden van het Corps moeten zijn ingeschreven aan de Polytechnische School.

HOOFDSTUK IV.
ART. 9.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps handhaaft de Wet en geeft uitvoering aan de besluiten van het Corps. Hij houdt toezicht op de Corps-Commissies.

ART. 10.

De Senaat zorgt dat officieele betrekkingen met de bevriende Studentencorpsen, die als zoodanig door de Corpsvergadering zijn erkend, aangehouden worden.

is gekomen een corps-gevoel, dat ten doel heeft aaneensluiting van veel verschillende om elkander te ontwikkelen; samen te leven.

Geen uitsluiting dus; maar wrijving tusschen vele heterogene deelen is 't wat ons Corps beoogt.

En indien men 't dan hiermede niet eens mocht zijn, dan nog blijft 't artikel een onnoodige lastpost. Want de I. I. waartegen dit artikel gericht is, is verdwenen en zal vooreerst wel niet weder herrijzen.

Indien dus deze bepalingen, zooals ze daar nu nog staan, ooit toegepast zullen worden, zal 't wel tegen een in de verre toekomst verschijnende groep zijn. Wie echter geeft ons 't recht om een beperkende bepaling bij wijze van nonchalance te laten staan in de wet of op te dringen aan toekomstige geslachten, nog wel met bijbehoren $\frac{2}{3}$ kwestie.

Dat hiermede ook deze laatste tevens valt is duidelijk. Zij is buitendien nog onrechtvaardig en totaal onpractisch: $\frac{2}{3}$ der stemgerechtigden toch zal ingeval 't tot stemming komt zeker nooit toegeven, integendeel zich afscheiden van de rest, zoodat de $\frac{1}{3}$ wel gedwongen zal worden toe te geven. (Getuige 1850.) 't Doel der $\frac{2}{3}$ bepaling: 't Corps niet door twist te verstrooien, wordt dus in zooverre niet bereikt, dat 't zich in alle gemoedelijkheid toch gaat splitsen. Een meer vreedzame, maar daarom niet minder gevaarlijke oplossing voorwaar!

Op de Corpsvergadering van 8 Dec. 1899 is duidelijk gebleken dat over art. 10 Hoofdst. IV, verschil van meening was.

Een heeft toen beweerd, dat de Senaat bestond, volgens de wet, uit president, secretaris, enz. dus 5 leden.

De Senaat moest vertegenwoordigen ergo: de 5 leden allemaal.

Dit nam echter niet weg, dat toch bij de daaraan voorafgaande vertegenwoordiging er maar 4 leden mede waren geweest.

De betrokken Senator had een sterfgeval in zijn familie.

't Komt ons zeer begrijpelijk voor, dat iemand in zulk een geval verkeerende, niet mede gaat feestvieren; doch wat wij niet begrijpen is: dat iemand, die finantieele bezwaren heeft bijv. wel gedwongen zou zijn zulks te doen.

Echter, hoe is de opvatting der wet? Wij hebben 't nergens kunnen vinden.

Vooreerst geven de notulen geen licht.

Verder spreekt onze wet eerst van vertegenwoordiging en de handhaving der eer en orde van 't Corps door den Senaat.

In '57 moest de Senaat: „vertegenwoordigen bij Serenades enz.” en dan: „vriendschappelijke betrekkingen onderhouden met andere corpsen, die 't D. S. C. erkennen.”*) Overigens weer eer en orde handhaven.

In '64 was 't vertegenwoordiging met handhaving van orde en de eer” en de Senaat moest: „met bevriende corpsen vriendschappelijke betrekkingen onderhouden”.

Een beetje meer onafhankelijk dus.

In '76 geen verandering.

In '79 moest de Senaat „de eer en wet” handhaven. Overigens als tweede aanhaling '64.

In '84 geen verandering.

In '90 worden 't „officieele betrekkingen”. De wet werd toen gehandhaafd en de eer opgehouden door de Senaat.

De herdrukken in '95 en '96 geven 't zelfde.

*) Wij spatieeren. J.

In '97 kregen wij wat er nu nog staat in art. 9 en 10 van Hoofdstuk IV.

Hieruit blijkt dus dat er minder kwestie was van de wijze van vertegenwoordiging, dan wel van steeds vermindere neerbuigendheid tegenover de andere corpsen. De Senaat vertegenwoordigde en zooals toen van zelf sprak: in zijn geheel.

Dit is nu aan 't veranderen, doordat niet alle corpsleden tevens finantieel gegoeden zijn. Onze bedoeling nu is het artikel zoo te lezen, dat de Senaat vrij blijft in de wijze van vertegenwoordiging, echter geenszins zonder 't recht van interpellatie, zooals 't op voorgenoemde corpsvergadering is voorgesteld. 't Corps moet naar onze meening altijd zijn Senaat ter verantwoording kunnen roepen.

Deze interpellatie met de redactiewijziging maakt 't weer mogelijk, dat niemand om finantieele redenen voor 't Senatschap behoeft te bedanken.

Zooals de toestand op dit oogenblik is, zou 't mogelijk zijn dat 3 Senatoren, 2 Senatoren verwijderden door van hem te eischen, dat hij mede ging vertegenwoordigen.

Immers de Senaat legt in geval van twijfel de wet uit. Zij zou in dit geval de flauwe letterknechterij van genoemde heer op meer gemelde corpsvergadering kunnen overnemen om zoo van een lastig tegenstander bevrijd te zijn.

Dit echter kan de bedoeling van 't corps niet zijn, dat naar wij hopen hoog genoeg staat om een Senator niet te kiezen vanwege zijn finantieele draagkracht, doch om zijn capaciteiten.

En eindelijk de eer. Uit het rare gehaspel met dat woord in alle wetten, noch uit andere documenten, is ons duidelijk kunnen worden, wat nu eigenlijk wel die eer is. Wij gelooven dus een dergelijk vage term, om mogelijke moeilijkheden te voorkomen, uit onze wet te moeten verwijderen.

G. D. JORDENS.

Tot weerziens.

Aan L. H. GRONDIJS.

Toen ik mij voor 't eerst gewaagd had in het gebied der filosofie, en op den, toen zoo mystieken, weg de eerste wankle stappen had gezet, duizelde mijn hoofd.

En hoewel ik weinig nog kon bevatten, nam ik aan van de meesters, van allen nam ik alles aan, de tegenstrijdigheden, meer dan ik dragen kon.

En topzwaar van onverwerkte maar door hoop en vermoeden beminde wijsheid sprak ik wartaal, als Grondijs.

Achter deze periode liggen ruim vier jaren. En een ondergrond van ervaring leerde mij onderscheiden, leerde mij de kritiek.

Zou ik thans met zuiveren gedachtengang mijn eigen werk Grondijs werk, van verwarring gaan schikken tot orde en dan gaan bestrijden.

Laat Grondijs wat biefstuk en sport entameeren, dan zal hij over wat tijd meelijdend glimlachen over wat hij nu schreef, net als ik nu glimlach over mijn vroegere verwar- ring dubbelganger. Z.

Landnationalisatie.

I.

Er is mij in den laatsten tijd, vooral van de zijde van socialisten de schampere opmerking gemaakt, — dat de landnationalisatie uit den tijd is, dat we met haar afgedaan hebben — zij is, volgens Van der Goes slechts een „schijn-hervorming”, waarvan de voorstanders meer en meer op den achtergrond raken door de triomfeerende sociaal-democratie.

Dit laatste nu is geheel waar, en geen wonder. De sociaal-democratie heeft dingen op haar program, die een onmiddellijk voordeel aan de arbeiders beloven — zij belooft pensioen, ongevallenverzekering, algemeen stemrecht, maximum arbeidstijd enz., dingen, wier voordeelen voor den arbeider direct te begrijpen zijn, — geen wonder dan ook, dat zij is „de” arbeiderspartij.

Maar de voorstanders van landnationalisatie achten al deze dingen niet meer dan een noodzakelijk kwaad, een vergif, dienende om de werking van een ander vergif tegen te gaan. Zij beschouwen ze als goed in de tegenwoordige omstandigheden, maar als verkeerd in principe. Zij ge-

looven, het middel gevonden te hebben om de maatschappelijke verhoudingen gezond te maken, omdat zij de eigenlijke kwaal ontdekt hebben. Maar die kwaal ligt niet zoo voor de hand, en het is dus niet te verwonderen, dat de meesten zich van de landnationalisatie afkeeren, omdat zij ze niet begrijpen.

Dat echter die richting niet maar met een spottend glimlachje besproken kan worden, dat zij wel degelijk recht van bestaan heeft, bewijzen mijns inziens wel de stellige uitspraken van groote denkers van alle tijden omtrent het grondbezit, waarvan ik er hier eenige wil citeeren.

In 't boek Leviticus staat: „Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden, want het land is mijn, dewijl gij vreemdelingen en bijwoonders bij mij zijt”.

Aristoteles zegt: „Het spreekt van zelf dat er belangrijke dingen zijn, die noodzakelijk gemeenschappelijk moeten zijn. Hiertoe behoort de grond”.

Kant zegt: „Alle menschen zijn oorspronkelijk in het rechtmatig bezit van den grond, dat wil zeggen, zij hebben het recht, daar te zijn, waar de natuur of het toeval hen tegen hun wil heeft geplaatst”.

Karl Marx zegt: „Het monopolie van het grondeigendom is de basis van het kapitaalmonopolie”.

Volgens Leo Tolstoë is de fundamenteele quaestie van onzen tijd het vraagstuk van het grondbezit. Volgens zijne meening lost Henry George dit vraagstuk volledig op.

Dat er ook werkelijk nog velen zijn, die de beginselen van George en Flürscheim getrouw blijven, ja, dat zij steeds in aanhang toenemen, bewijzen wel de flink werkende Engelsche en Deutsche bonden.

De Engelsche „Land Nationalisation Society” zendt zelfs „vans” of propagandawagens uit, waarin vaste sprekers het land rondreizen. Zij bezit een veel gelezen tijdschrift: „Land and Labor”, en geeft massa's brochures uit, waaronder vooral die van Ogilvy en Thomas Walker de aandacht trekken. Zij wordt gepresideerd door Alfred Russel Wallace. In Duitschland maakt zich vooral verdienstelijk A. Damaschke, voorzitter van den „Bund der Deutschen Bodenbesitzreformer”. In vele vergaderingen treedt hij als spreker op. Vooral om het debat met socialistten. Het orgaan van den bond is de „Deutsche Volksstimme”, vroeger „Frei land” geheeten.

In Amerika en de Australische koloniën is het aantal volgelingen van Henry George zeer groot vooral in de Vereenigde Staten draait de geheele politiek om de grondkwestie.

In ons land schijnt de belangstelling in hooge mate verflauwd te zijn, — een vergadering van de leden van den ingesluimerden „bond voor landnationalisatie”, dit jaar gehouden, heeft weinig resultaat gehad, vooral door de verdeeldheid, veroorzaakt door voorstellen van Fr. van Eeden — toch werkt de idee voort, vooral in Friesland, van waaruit herhaaldelijk blijken van belangstelling komen. Daar is ook een begin van toepassing gemaakt in „de Bildtsche Stichting”, eene stichting, beheerd door het gemeentebestuur van het Bildt, wier doel het is, grond aan te koopen, om deze tegen billijken prijs in kleine stukken aan arbeiders te verhuren, terwijl ten slotte haar grondbezit aan de gemeente overgaat. De stichting bestaat nu ongeveer vier jaar en neemt steeds in omvang toe.

Toch is het niet te ontkennen, dat de sociaal-democratie in haar glorievolle vlucht de leer van Henry George overvleugelt, — niet alleen arbeiders, maar zoo ontzettend veel anderen, die de teekenen der kwaal goed zien, die zien, dat er in onze maatschappij iets dolzinnigs is, zoeken hun heil bij de sociaal-democraten. Zij zouden het misschien niet doen, als zij de landnationalisatie begrepen.

Maar het is niet alleen Henry George, dien men daartoe kennen moet. Wel toont hij op zijn eigenaardige boeiende manier het grove onrecht van het privaat-grondbezit aan — wel behandelt hij prachtig de ethische zijde der kwestie in zijn brief aan den paus, — wel wijst hij op vele voordeelen van zijn — single tax, maar toch, zijn „Progress & Poverty” is niet volledig — met zijn boek tot steun was hij zelf in het debat niet tegen een socialist opgewassen. Aan Michaël Flürscheim komt de eer toe, de theorie van George verbeterd en volledig gemaakt te hebben. Hij is de man, die in zijn boek: „Individualisme en Socialisme”, glashelder het alles overwegend belang van de regeling van 't grondbezit aantoonde, die bewijst, dat met het privaat-grondbezit ook de schadelijke gevolgen van het privaat-kapitaalbezit verdwijnen.

Zijn boek en dat van George vormen de grondslag van de landnationalisatie — alle andere werken daaromtrent behandelen de wijze van uitvoering, of wel zij beschouwen

de kwestie van een ander standpunt, zooals bijvoorbeeld de filosoof Norden, maar komen dan toch tot dezelfde redeneeringen en resultaten. Wie iets omtrent de kwestie wil weten leze deze twee boeken — hij zal verbaasd staan over de eenvoudige schrijffrants, over de duidelijkheid en zuiverheid der bewijsvoering, eene duidelijkheid, die gewoonlijk in dergelijke economische werken verre te zoeken is.

S. H. STOFFEL.

INGEZONDEN.

GEEN Philosophie te Delft.

Geachte Redactie.

„So near, and yet so far!” zult ge wellicht uitroepen bij 't lezen van onderstaand berichtje.

En ik moet u bekennen, dat ook voor mij de teleurstelling groot is, om het nog op zijn zachtst uit te drukken. Waar alle kranten de nieuwstijding behelsden die ook in uw vorig nummer vermeld stond, n.l. dat Professor Bolland zijne reeks van voordrachten zou openen op den 5en October a.s., waar tal van studenten mij hunne belangstelling hadden betuigd met het verzoek hen als hoorders op te willen schrijven, waar mij van buitenaf om inlichtingen werd gevraagd door „technici”, ambtenaren der kerk, militairen ter plaatse, ja zelfs door dames uit de residentie-stad, daar moest de bekentenis van Professor Telders, dat Z.H.G. officieel, zoowel als officieus ons voornemen ten zeerste afkeurde, wel koud en ontzueterend tot mij komen. Ik, die sedert het begin van mijne bemoeiingen in deze, altijd heb gemeend min of meer de goedkeuring van onzen directeur te hebben mogen wegdragen.

Ge zult u dit nog wel herinneren, wanneer ik u verwijst naar No. 16 van den 2en jaargang waar de motie opgenomen staat, door alle belangstellenden, aanwezig op de algemeene vergadering van 6 Februari 1900, tot Professor Telders gericht, ten einde Z.H.G. te doen weten, dat zij overtuigd waren in deze niet te mogen handelen buiten zijn medeweten, ja zelfs: „dat de Directeur der Polytechnische School in de eerste plaats dient gekend te worden”, en waarin Z.H.G. werd verzocht om verdere steun in dit hun streven te willen verlenen.

Ge begrijpt, dat indien mij hierop eene pertinente weigering was geworden, ik mij ook de moeite van verdere actie bespaard zou hebben.

Professor Telders' opinie in zake het request aan Z.Ex. den Minister van Binnenlandsche Zaken hebben wij zeer zeker te eerbiedigen. Dat, naar mijn oordeel, in deze de Minister zelve verkeerd heeft gezien, is reeds vroeger besproken. De geheele beweging voor het request, alle moeite en kosten, die ik me daarvoor getroost heb, zijn enkel en alleen voor een geheel onzelfzuchtig doel geweest. Wilt ik persoonlijk zeer sterk het nut meen in te zien van eene algemeene onderlegging van de „spraakleer der wetenschap” aan onze Polytechnische School, heb ik door het opstellen van mijn verzoekschrift slechts eene gelegenheid willen stichten ten algemeenen nutte, heb ik gepoogd om onze nakomers aan de P. S. te kunnen laten profiteeren van datgene, wat wij hoogstwaarschijnlijk alleen voor ons zelf zouden kunnen verkrijgen.

Eene weigering van den Minister, eene positieve onderdrukking van de mogelijkheid tot algemeene ontwikkeling, zij 't ook maar aan eene technische instelling, heeft mij dan ook slechts om het feit zelve kunnen bedroeven. Uit particuliere gesprekken met Professor Telders toch wist ik, dat ten minste ons de geneugten van wijsgeerig onderricht niet onthouden zouden worden. Hoe misplaatst volgens Z.H.G. een officieel docent in Philosophie aan onze Polytechnische School ook was, prees de Professor ten zeerste ons streven naar ethische, om niet van de eigenlijke logische kennis te spreken. „Vrije studie” was in deze volgens den hoogleeraar 't lichaam, dat mij steunen moest, terwijl Z.H.G. eigen goedkeuring zou blijken uit de groote welwillendheid, waarmee aan ons in zaal 43 gelegenheid tot verzamelen gegeven zou worden.

Kon ik dankbaarder zijn over het resultaat van al het in 't werk gestelde hier te Delft?

Na 't doodzwijgen van ons verzoekschrift door den Minister stond ik tegenover prof. Bolland in de verhouding, z. a. die bekend gemaakt is in N°. 26 van den 2en jaargang:

„Wij voor ons zullen daarom thans uit ons zelve voorloopig trachten te voorzien in het tekort, dat de Regeering

„op echt Hollandsche wijze alleen ten aanzien van de wijsbegeerte stelselmatig aan onze inrichting schijnt te willen bestendigen.

„Wij hebben reeds de toezegging van prof. Bolland, dat hij ons in den aanstaanden cursus over Logica en Meta-

„physica een twintigtal voordrachten zal komen geven.” Deze toezegging was eene groote welwillendheid van de zijde van prof. Bolland, op het verzoek, dat ik tot Z.H.G. richtte, ook namens degenen die mij steunden, om ons te willen helpen, om ons de gelegenheid te openen, die Minister Borgesius ons op Stoïcijnse wijze had willen afsluiten.

Uit naam van den Delftschen student is het verzoek gedaan en ook als zoodanig beantwoord.

Intusschen verliep de vacantie. Na deze rustperiode bleek mij, hoe al 't menschenlijke slechts een uitvloeisel is van de groote verschijnselen tijd en ruimte en dat zelfs het welbekende stalen geheugen evenals bovengenoemde factoren ongemerkt aan wisseling onderhevig is.

Hernieuwde verzoeken aan prof. Telders ons bijstand te willen verlenen, werden ten slotte beantwoord met de toezegging, dat de zaal der Societeit Eensgezindheid tot onze beschikking was doch alleen gedurende de maand October. Na deze maand vervalt het huurcontract van bovengenoemde zaal aan de Polytechnische School, zoodat de studiosi dan maar op goed geluk geherbergd moesten worden.

Hoe gewillig de studiosi in deze mochten optreden, professor Bolland was het bericht niet aangenaam.

Had Z.H.G. mij den 21en Sept. geschreven:

„Mijne colleges te Leiden beginnen aanstaanden Donderdag; zoo gij het wenscht, ben ik bereid meteen te Delft aanstaanden Vrijdag te beginnen (28 Sept.). Meld gij mij zelf maar, op welke uren ik zal hebben te spreken,” mijn antwoord, waarin ik, altijd min of meer verheugd, de uitslag mededeelde over de besprekingen omtrent de localiteit, die mij wel niet ideaal toescheen en in verband met 't vroeger beloofde zelfs ongeschikt, en waarin ik prof. Bolland uitnoodigde tot het houden der eerste voordracht op Vrijdagmiddag den 5en October, mijn antwoord werd den 22en Sept. aldus gerepliceerd:

„Na lezing van Uwen jongsten brief geef ik U in ernstige overweging van mijne wekelijksche overkomsten naar Delft af te zien.

„Indertijd heb ik U toegezegd, dat ik, zoo de Minister onwillig bleek en een afzonderlijken docent der redekunde te Delft niet te krijgen was, ik bereid was den Delftschen studenten ter wille te zijn, zoo zij het met den directeur konden vinden.*) Ik zie niet, dat dit hier het geval is gebleken.†) Ik ben niet genegen om in Delft te spreken, zoo mij niet aan de P. S. onwonden en naar behooren localiteit wordt toegezegd.

„Bedenk wel, dat van mijne zijde nooit iets anders in de bedoeling heeft gelegen dan tegemoetkoming aan een wensch der Delftsche studenten, en dat ik niet links en rechts weiger om des winters elders als spreker op te treden, om dan niettemin iedere week naar Delft te gaan op zoo eigenaardig verloopenden voet. Ik geef U daarom in overweging, te laten weten, dat prof. Bolland niet wenscht te komen, tenzij de Directeur der Polytechnische School hem zonder voorbehoud gelegenheid voor zijne lessen toezegt.*)

Zooveel goeds heeft deze Jobstijding dan toch gesticht, dat de Directeur der Polytechnische School toen openlijk zijne afkeurende opinie over ons streven heeft geuit, zoodat voor goed ons en allen die volgen zullen, de gelegenheid is ontzegd, naast de beoefening der technische wetenschappen, onzen geest te kunnen vormen door het volgen van voordrachten, laat staan van

Colleges in Philosophie.

DELFT, 2 October 1900.

CHARLES MEYLL.

*) Ik spatieer.

†) Evenmin als mij toen het tegendeel nog klaar was geworden, zoodat ik tegenover prof. Bolland niet kon spreken van eene absolute, officieel zoowel als officieus afkeuring van Z.H.G. prof. Telders. Bovendien zie ik niet in, dat het feit, dat de Minister heeft geweigerd, aan de Polytechnische School eenen philosophie-professor te geven, niet het geringste uit te staan heeft met de vraag hoeveel tegemoetkoming onze directeur ons officieus zal verlenen.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid aangeboden voor
KOFFIE- en EETTAFEL,
voor 5 of 6 Heeren.

Adres Bureau van dit Blad.

KOFFIETAFEL aangeboden.

Adres OUDE DELFT N°. 222.

TE HUUR:

een gemeubileerde Zit- en Slaapkamer,

f 22,— per maand.

Adres VOORSTRAAT 77.

TE HUUR op netten stand: 149)

eene gemeubil. Zit- en Slaapkamer,

f 16 per maand.

Te bevragen aan het Bureau van dit Blad.

Te koop gevraagd:

een **MICROSCOOP**

met opgaaf van fabrieksmerk en nummers. Brieven bij
den Boekhandelaar G. J. ZUIDAM, Delft.

VOORHANDEN:

eene prachtige sorteering

JAPANSCH EN CHINEESCH

KAMERVERSIERINGEN.

Vaste prijzen à contant.

MINERVA-BEELDEN,
hoog 85 cM.

LOUIS DRABBE,
Hypolitusbuurt. — DELFT.

J. J. G. BOERE,

Hypolitusbuurt 2. DELFT.

WIJN- en BIERHANDEL.

Levering van Spuitwater op syphons en kogelflesschen.

SODAWATER.

Agent der Kannenbier-Maatschappij.

STEEDS VOORHANDEN:

Echt Münchener Ps Bräu, Franziskaner Leistbräu
en Echt Pilsener (Bürgerl. Bräuhaus.)

ONTVANGEN:

eene nieuwe collectie Japansche Kamerdecoratie, als:
platte en uitslaande Waaiers, Pajongs in
geheel nieuwe teekeningen, Sarongs,
Kakemeno's, Pampa's, enz.

Voorhanden: **JAPANSCH EN GEWONE PAPIERMANDEN.**

Th. VAN LEIPSIG. Wijnhaven 3. DELFT.

RIJSTTAFEL.

Dagelijks (mits bij vooruitbestelling voor minstens
4 personen) kan de RIJSTTAFEL gebruikt worden,
à f 1,00, f 1,25 (en hooger) per couvert.

Uitzending van NASSIE GORENG à f 0,40,
BAMIE à f 0,50 per portie.

Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL N°. 3.

Zooeven verschenen:

DE OCEAAN DER THEOSOFIE,

door WILLIAM Q. JUDGE.

Naar de TIENDE Amerikaansche Uitgave.

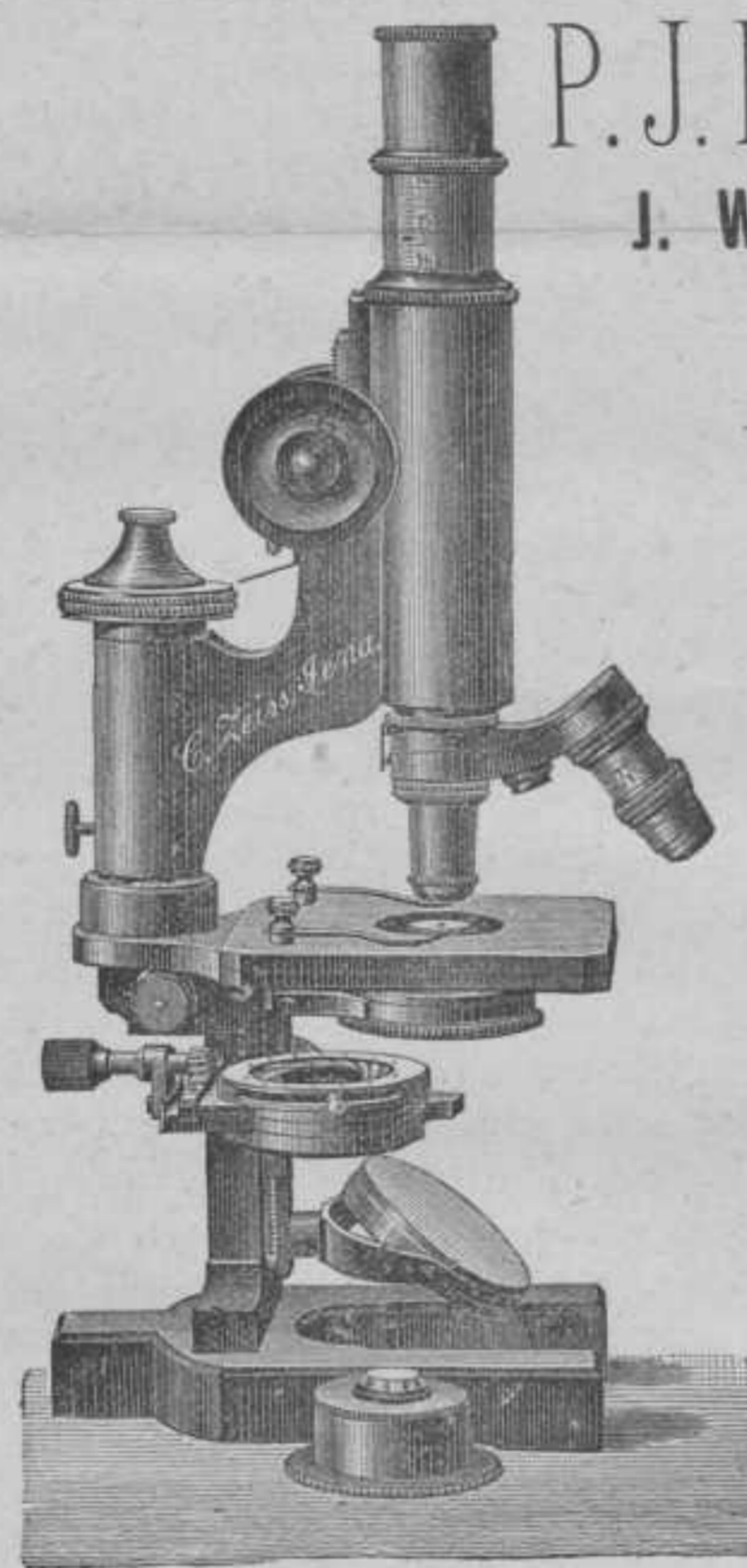
Prijs ingenaaid f 2,50.

Een hoogst belangrijk werk, dat iedere student lezen moet.

C. J. VAN DOORNE,
HYPOLITUSBUURT.

STOOM-, BOEK- EN STEENDRUKKERIJ
Telefoonnummer 158.

COPIEËN van Bouw- en Werktuig-
kundige teekeningen in LICHTDRUK
(blauwen of witten grond), wor-
den spoedig in elke afmeting ver-
vaardigd. Lichtdrukpapier per rol.

P. J. KIPP & ZONEN,

J. W. GILTAY, Opvolger,
DELFT.

MIKROSKOPEN

VAN

Zeiss, Seibert, Fuess,
Leitz, Hartnack,
Nacht, Reichert enz.

KISTJES

voor mikrochemisch
gebruik volgens Prof. Dr.
H. BEHRENS, met gevulde
of met ledige fleschjes.

Prijs met ledige fleschjes
f 9.— à contant.